

ಅನುವಾದವೊಂದು
ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಲು
ಕಾರಣಗಳು ಹಲವಾರು.
ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಲೇಖಕರ,
ಅನುವಾದಕರ 'ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ
ಬಂಡವಾಳ'ವೂ
ಕೃತಿಯ ಮೌಲ್ಯವನ್ನೂ
ಮೀರಿಸುವಂತಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು
ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಕನ್ನಡ
ನಾಡು-ನುಡಿ, ಸಾಹಿತ್ಯದ
ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ
ಬೀಗುತ್ತ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು
ಮಾಡಿಬಿಡಬಹುದಾದರೂ,
ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ
ಕಾಣಿಸಿಗುವ ಸಂಗತಿಗಳು
ಸರಳವಾಗಿಲ್ಲ.

ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷಾ ರಾಜಕಾರಣ

ಎರಡನೇ ಸಹಸ್ರಮಾನದ ಆದಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ಆದ ಮಹತ್ತರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೆಂದರೆ, ಅದು ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ, ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ, ಭಾಷೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಸ್ಥಾನಮಾನ ನೀಡಿದ್ದ ಉದಾಹರಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯುರೋಪ್‌ನಿಂದ ಬಂದ 'ಕ್ಲಾಸಿಸಿಸಂ' ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ನಿಂದ ಪ್ರಂಚ್‌ಗೆ, ಪ್ರಂಚ್‌ನಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತಕ್ಕೂ ಹರಿದುಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ, ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಾಗಲಿ, ತಂತಾನೇ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಆ ಗುಣವನ್ನೊದಗಿಸುವುದು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ 2004ರಿಂದ 2024ರವರೆಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸಿರುವ ಹನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದ. ಈ ಎರಡು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಸ್ಥಾನಮಾನ ನೀಡಲು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನೀತಿ, ನಿಯಮ, ನಿರ್ಬಂಧಗಳು ಗಣನೀಯ ಬದಲಾವಣೆ ಕಂಡಿವೆ. ಅದೇನೇ ಆದರೂ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಭಾರತದಳತೆಗೆ ಸೀಮಿತ. ವಿಶ್ವದಳತೆಗೆ ಯುನೆಸ್ಕೋ ಅಂತ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ, ಭಾರತದಳತೆಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ನೀಡಲಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವ ಭಾಷೆಗೋ ಅನುವಾದಗೊಳ್ಳುವ ಯಾವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಎಂಬುದಾಗಲಿ, ಕ್ಲಾಸಿಕ್ ಎಂಬುದಾಗಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವಂಥದ್ದಲ್ಲ ಅಂದ ಹಾಗಾಯಿತು.

ಅದಿರಲಿ. ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಯ ಚರ್ಚೆ 'ರಾಜಕೀಯ' ತಿರುವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು 2004ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ 'ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆ' ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ತಮಿಳು ಸ್ಥಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇ ತಡ, ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳೂ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೈವಿಲಿಜ್ ನಡೆಸಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ 'ಸಿಐಎಲ್' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಭಾರತೀಯ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಗಳ ಚರ್ಚೆಗೆ, ಸಾಂಸ್ಥಿಕ ರೂಪ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ತಾನೇ ಎಂ.ಎ. ಮುಗಿಸಿ 'ಸಿಐಎಲ್' ಸೇರಿದ್ದ ನಾನು, ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು ಯೋಜನೆಯ ಉಸ್ತುವಾರಿ ಹೊತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರೊ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯವರಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಚರ್ಚೆ, ವಾಗ್ವಾದ,